

imøbegaae, og det er den, at de 7 første Paragrapher lode Sagen være en frivillig Sag, medens den 8de Paragraph forandrede dette Forhold. Den ærede Ordfører sagde, at de 7 første Paragrapher tillode Eierne at vælge imellem enten at kjøbe Byggefriheden eller lade Tilstanden forblive, som den nu er — det troer jeg var den ærede Ordførers bestemte Udtryk —, men at den 8de Paragraph havde gjort Forandring deri, og det er dette, jeg troer bestemt at burde modsigge. Den samme Frihed er fremdeles tilstede, ogsaa efter § 8; det staaer fremdeles Eierne frit for enten at kjøbe Byggefriheden eller at lade den nuværende Tilstand vedvare. Det er, som bemærket, kun denne ene Ytring, jeg vil opholde mig ved. I den Skikkelse, hvori Loven nu foreligger, er den ikke undergaaet Forandringer, der kunne gjøre det ønskeligt nu atter at røre ved den. Jeg skal derfor paa det Bedste anbefale den til det høie Thing.

Kimstad: Det er ikke min Hensigt igjen at reise den Discussion, som blev ført under Sagens tidligere Behandling angaaende Retmæssigheden af at lade Indskrænkningerne i Byggefriheden vedblive, selv efterat Fæstningsværkerne maatte blive nedlagte; men jeg vil blot tillade mig ligeoverfor den Ytring af det høitærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Fenger), at det af Landstingets Betænkning tydeligt skulde fremgaae, at Landstinget havde underkafstet Spørgsmaalet om Retfærdigheden af Bestemmelsen i § 8 en Drøftelse, at stille den Paastand, at det efter min Mening klart fremgaaer af denne Betænkning, at man i Landstinget ikke har underkafstet det Spørgsmaal en Drøftelse, hvorvidt det er stemmende med Retfærdighed, at Lovgivningen fastholdt Indskrænkningerne i Byggefriheden, efterat Fæstningsværkerne vare nedlagte, eller, som det correctere kan udtrykkes, paalagde de hidtidige Indskrænkninger i Byggefriheden, efterat Fæstningsværkerne vare nedlagte. Jeg skal ikke nægte, at den Maade, hvorpaa Landstingsudvalget har stillet sig til dette Retsspørgsmaal, den Maade, hvorpaa det er gaaet af Veien for en Drøftelse, har i høieste Grad styrket min Overbeviisning om Rigtigheden af det Standpunkt,

jeg tidligere har indtaget i denne Sag, og jeg skal fremdeles, som tidligere, stemme imod denne Lovs Vedtagelse.

Ordføeren: Den høitærede Krigsminister maae tillade mig en lille Berigtigelse af hans Ytringer. Jeg fremhævede ganske vist, at de 7 første Paragrapher hvilede paa Frivilligheden, men det var dog ikke deri, eller deri alene, at jeg søgte den egentlige Modsetning imellem dem og § 8. Jeg fremhævede, at Frivilligheden i de 7 første Paragrapher endvidere knyttede sig til, at den nuværende Tilstand bevaredes aldeles uforandret. Det er deri, at en Afvigelse stæer i § 8, idet den nemlig aldeles forandrer den nuværende Tilstand, staaer Fæstningsværkerne til Jorden og dog kræver, at Indskrænkningen skal vedblive; det er deri, at Modsetningen ligger. Forøvrigt slylber jeg at erklære overfor den høitærede Krigsminister, at han fuldkommen har holdt den Overenskomst, som i denne Sag er indgaaet imellem Folkethinget og ham, og at han med Held modstod den Fristelse, som paa en saa besynderlig Maade i Landstinget ved 3die Behandling blev udspændt for hans Fødder, nemlig at vende tilbage til Lovforslagets oprindelige Skikkelse, hvilket vilde have ført til dets fuldstændige Undergang. Den høitærede Krigsminister modstod som sagt denne Fristelse, og han kan saaledes fremstille sig for os med god Samvittighed paa det samme Grundlag, hvorpaa han tidligere har ført Lovudkafstet igjennem. Jeg skal endnu erklære, hvad der jo forresten er en Selsølgelse, at i de Ytringer, som jeg fremsatte om min Overbeviisning i denne Sag, ligger paa ingen Maade nogen Sigtelse eller Antydning af Sigtelse mod andre ærede Medlemmers Overbeviisning. Jeg respecterer fuldkomment det Resultat, hvortil de ærede Medlemmer ere komne, der troe at kunne forsvare den nye Bestemmelse i § 8, men min Overbeviisning tillader mig ikke at gaae dette Skridt, og jeg vil sølgelig være nødsaget til at stemme imod Loven.

Da ikke flere forlangte Ordet, sattes Lovforslaget, (see Tillæg A Sp. 3049 ff.), efterat Thinget havde givet Afkald paa at høre det oplæse, under Afstemning og vedtoges med 51 St. mod 9.